

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

Michał Serzycki

Warszawa, dnia 19 lutego 2008 r.

DOLiS/DEC-126/08

dot. GI-DOLiS-430/130/07

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), oraz art. 12 pkt 2, art. 22 i art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101 poz. 926 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania w sprawie wniosku F, o ponowne rozpatrzenie sprawy jego skargi na udostępnienie jego danych osobowych przez X na rzecz Prokuratury Okręgowej rozstrzygniętej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 30 listopada 2007 r. (znak: GI-DEC-DOLiS-262/07/6746,6747,6748,6749),

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga F zwanego dalej również Skarżącym, na udostępnienie jego danych osobowych przez X zwaną dalej również Spółką, na rzecz Prokuratury zwanej dalej również Prokuratūrą. W treści przedmiotowej skargi F. wskazał, iż przed Sądem Okręgowym Wydział Pracy toczy się z jego powództwa postępowanie przeciwko Prokuraturze o zapłatę odszkodowania i zadośćuczynienie. W dniu 21

czerwca 2006 r. pełnomocnik Prokuratury zwrócił się pisemnie do Spółki o udostępnienie informacji i dokumentów dotyczących pobranego przez Skarżącego wynagrodzenia za świadczone na rzecz Spółki usługi. W odpowiedzi na powyższe Spółka przekazała Prokuraturze żądane dokumenty – w tym m. in. „karty wynagrodzeń, akt notarialny, wzór podpisu, Postanowienie Sądu Rejonowego XX Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego”. Pan F. załączył zarazem do swej skargi kopie ww. dokumentów. W ocenie Skarżącego jego dane osobowe zawarte w wymienionych dokumentach mogłyby zostać przez Spółkę udostępnione na wniosek sądu powszechnego. Natomiast wobec okoliczności, iż w niniejszej sprawie sąd nie występował z takim wnioskiem, brak było podstaw prawnych dla opisanego udostępnienia danych przez Spółkę na rzecz Prokuratury.

W celu ustalenia okoliczności faktycznych niniejszej sprawy oraz weryfikacji zasadności zarzutów Skarżącego Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych przeprowadził postępowanie wyjaśniające. Na podstawie pisemnych wyjaśnień i dowodów złożonych przez strony przedmiotowego postępowania dokonano następujących ustaleń:

1. F. był prokuratorem zatrudnionym w Prokuraturze Rejonowej. Po wygaśnięciu stosunku służbowego Skarżący wystąpił do Sądu Okręgowego Wydział Pracy przeciwko Prokuraturze Okręgowej o zapłatę odszkodowania z tytułu stosowania wobec niego mobbingu.
2. Pismem z dnia 21 czerwca 2006 r. pełnomocnik procesowy Prokuratury, powołując się na potrzeby wynikające z ww. postępowania sądowego (cyt.: „Jako pełnomocnik procesowy Prokuratury Okręgowej w sprawie zawisłej przed Sądem Okręgowym XII Wydział Pracy z powództwa F. p-ko tej Prokuraturze o wypłatę odszkodowania proszę o udzielenie mi odpowiedzi (...”), zwrócił się do Spółki o cyt.: „(...) udzielenie (...) odpowiedzi, czy F. był zatrudniony w Państwa Spółce, a jeżeli tak to w jakim okresie oraz w jakim charakterze (....)” oraz „(...) o ile jest to możliwe (...) także o udostępnienie (...) kserokopii dokumentów potwierdzających zatrudnienie F. w Y. (...)” (kopia pisma w aktach sprawy).
3. W odpowiedzi na powyższą korespondencję Spółka przesłała Prokuraturze, wraz z pismem przewodnim z dnia 28 sierpnia 2006 r., kopię dokumentu pn. „Zestawienie wypłat dla F. za okres od 2001 r. do 2006 r.” – stanowiącego listę wynagrodzeń wypłaconych Skarżącemu za usługi świadczone przez niego na rzecz Spółki w podanym okresie (kopia pisma przewodniego oraz listy wynagrodzeń w aktach sprawy).
4. Prokuratura wyjaśniła (w piśmie z dnia 18 lipca 2007 r.; iż pozyskała od Spółki wyłącznie dane osobowe Skarżącego utrwalone w ww. (opisanej w pkt 3) liście wynagrodzeń. Prokuratura

poinformowała (w piśmie z dnia 12 kwietnia 2007 r.;), że informacje o Skarżącym zawarte w akcie notarialnym z dnia 25 sierpnia 2004 r. (Rep. A nr 7533/2004) dotyczącym założenia spółki pod firmą Y. we wzorze podpisu z dnia 25 sierpnia 2004 r. w postanowieniu Sądu Rejonowego, XX Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego oraz w postanowieniu ww. Sądu z dnia 8 października 2004 r. uzyskała z ww. Sądu. Prokuratura podkreśliła przy tym, że: „(...) akta rejestrowe spółek prawa handlowego udostępniane są do wglądu osobom trzecim (...) pełnomocnik Prokuratury złożyła wniosek o wydanie kserokopii niektórych kart z akt rejestrowych wymienionej Spółki. Po uiszczeniu opłaty sądowej Sekretariat Sądu wydał (...) dokumenty (...)”. Na poparcie powyższych twierdzeń Prokuratura złożyła do akt niniejszego postępowania kopie ww. dokumentów opatrzonych pieczęciami sekretarza sądowego, wskazującymi na pobranie należnej opłaty sądowej.

5. W piśmie z dnia 18 lipca 2007 r. Prokuratura poinformowała, że uzyskane od Spółki zestawienie wypłat (dokument opisany w pkt 3), a także dokumenty, które pozyskała z Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy (dokumenty opisane w pkt 4) przesłała do Sądu Okręgowego w Warszawie, jako dowód w sprawie z powództwa Skarżącego (sprawa opisana w pkt 1). Prokuratura przedstawiła zarazem kopię skierowanego do Sądu Okręgowego pisma z dnia 1 lutego 2007 r. stanowiącego wniosek o dopuszczenie dowodu z ww. dokumentów. Według informacji przekazanych przez Prokuraturę, Sąd Okręgowy dopuścił wnioskowany dowód.

Decyzją administracyjną z dnia 30 listopada 2007 r. (znak: GI-DEC-DOLiS-262/07/6746,6747,6748,6749) Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych odmówił uwzględnienia wniosku Skarżącego.

W dniu 27 grudnia 2007 r. do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęło pismo F. z dnia 17 grudnia 2007 r. stanowiące wniosek o ponowne rozpatrzenie niniejszej sprawy. Pan F. zakwestionował zasadność przyjęcia przez Generalnego Inspektora, że opisane udostępnienie jego (Skarżącego) danych osobowych przez Spółkę na rzecz Prokuratury nastąpiło na warunkach określonych w art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), zwanej dalej również ustawą. Skarżący uzasadnił ww. stanowisko argumentując: „(...) Ustalenie, iż administrator danych osobowych realizuje cel prawnie usprawiedliwiony, nie może przesądzić o dopuszczalności przetwarzania danych osobowych (udostępniania tych danych innemu podmiotowi) bez zgody osoby, której dane dotyczą. Konieczne jest dokonanie oceny, czy jest to niezbędne do realizacji tego celu, a co najważniejsze – dokonanie wyważenia interesów administratora danych i osoby, której dane dotyczą, z uwzględnieniem celu ustawy

o ochronie danych osobowych (...)). Skarżący podkreślił również: „(...) Pełnomocnik Prokuratury Okręgowej w Warszawie powinien złożyć w Sądzie Okręgowym, XXI Wydział Pracy wnioski dowodowe, aby to Sąd Okręgowy zwrócił się do ww. Spółki z żądaniem nadesłania informacji oraz stosownej dokumentacji (...) Prokuratura działając przez swojego pełnomocnika wykorzystwała Instytucję i zażądała dokumentów z naruszeniem prawa (...)”.

Po ponownym zapoznaniu się z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje:

Kwestionowana decyzja administracyjna z dnia 30 listopada 2007 r. (znak: GI-DEC-DOLiS-262/07/6654,6746,6747,6748,6749) jest prawidłowa i nie ma podstaw do jej zmiany.

Jak ustalono w niniejszej sprawie, dane osobowe F. istotnie zostały udostępnione przez Spółkę na rzecz Prokuratury. Nadmienić jedynie należy, że przedmiotem rzeczzonego udostępnienia były wyłącznie dane osobowe Skarżącego utrwalone w dokumencie pn. „Zestawienie wypłat dla F. za okres od 2001 r. do 2006 r.”. Jakkolwiek ustalono, iż Prokuratura istotnie pozyskała informacje o Skarżącym zawarte także w innej dokumentacji (tj. w akcie notarialnym z dnia 25 sierpnia 2004 r., wzorze podpisu z dnia 25 sierpnia 2004 r. oraz postanowieniach Sądu Rejonowego opisanych szczegółowo w pkt 4 uzasadnienia faktycznego niniejszej decyzji), to jednak podkreślenia wymaga, iż brak jest dowodów potwierdzających, aby źródłem ich pozyskania była Spółka.

Ponownie wskazać należy, że zasadniczym warunkiem legalności każdej czynności mieszczącej się w pojęciu przetwarzania danych osobowych (w tym ich udostępnienia lub pozyskania) jest zaistnienie jednej, dowolnej spośród z materialnych przesłanek przetwarzania danych osobowych wymienionych enumeratywnie w art. 23 ust. 1 ustawy. W myśl powołanego przepisu przetwarzanie danych jest dopuszczalne, jeżeli osoba, której dane dotyczą wyraziła na to zgodę, chyba że chodzi o usunięcie dotyczących jej danych (pkt 1), gdy jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa (pkt 2), gdy jest to konieczne do realizacji umowy, gdy osoba, której dane dotyczą, jest jej stroną lub gdy jest to niezbędne do podjęcia działań przed zawarciem umowy na żądanie osoby, której dane dotyczą (pkt 3), gdy jest to niezbędne do wykonania określonych prawem zadań realizowanych dla dobra publicznego (pkt 4), a także gdy jest to niezbędne dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów realizowanych przez administratorów danych albo odbiorców danych, a przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą (pkt 5). Jak zatem wynika z powyższego, zgoda nie tylko nie jest jedyną przesłanką warunkującą legalność przetwarzania

danych, lecz nie ma również jakichkolwiek podstaw, by traktować ją jako podstawową bądź uprzywilejowaną w stosunku do pozostałych przesłanek. Wszystkie spośród wymienionych przesłanek są bowiem samodzielne i równorzędne – zaistnienie którejkolwiek z nich oznacza, że przetwarzanie danych jest – w świetle art. 23 ust. 1 ustawy – legalne. Oczywiście błędnym jest zatem wniosek Skarżącego o bezprawności udostępnienia jego danych osobowych przez Spółkę na rzecz Prokuratury (pozyskania tych danych przez Prokuraturę od Spółki) wobec braku jego zgody na powyższe (tj. wobec braku przesłanki z art. 23 ust. 1 pkt 1 ustawy).

Generalny Inspektor podtrzymuje stanowisko, iż ww. udostępnienie danych osobowych Skarżącego przez Spółkę na rzecz Prokuratury (pozyskanie tych danych przez Prokuraturę od Spółki) znajdowało prawne uzasadnienie w art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy. Przedmiotowe udostępnienie (pozyskanie) danych osobowych Pana F. było bowiem niezbędne dla osiągnięcia prawnie usprawiedliwionego celu Prokuratury - tj. uzyskania przez nią dowodu na okoliczność świadczenia przez Skarżącego usług na rzecz Spółki i pobierania z tego tytułu wynagrodzenia – istotnego z punktu widzenia obrony przed zarzutami i roszczeniami zgłoszonymi pod adresem Prokuratury w postępowaniu sądowym z powództwa Pana F. Zwracając się do Spółki o przekazanie określonych informacji o Skarżącym Prokuratura wyraźnie powołała się na potrzeby wskazanego postępowania sądowego. Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy świadczy również jednoznacznie, że Prokuratura wykorzystała pozyskane od Spółki dokumenty (zawarte w nich informacje o Skarżącym) wyłącznie w ww. celu.

W tym miejscu ponownie zaakcentować warto, że na gruncie przepisów ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 z późn. zm.), zwanej dalej również Kpc, obowiązkiem dostarczania materiału procesowego w postępowaniu sądowym w sprawach cywilnych obciążone są przede wszystkim strony i uczestnicy tego postępowania. Powyższe wynika z brzmienia art. 3 Kpc (zmienionego ustawą z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej - Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, Kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych innych ustaw; Dz. U. Nr 43, poz. 189 z późn. zm.) zgodnie z którym to strony i uczestnicy postępowania obowiązani są – oprócz dawania wyjaśnień co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek – także przedstawiać dowody. Jak wskazuje się w literaturze przedmiotu: „(...) To strony mają dążyć do wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, nie mogą być bierne i liczyć na skorzystanie w dalszym toku postępowania ze środka odwoławczego, w którym zarzucić mogłyby sądowi niewyjaśnienie rzeczywistej treści stosunków faktycznych i prawnych. Wprawdzie sąd nadal może z własnej inicjatywy uzupełnić postępowanie dowodowe, ale nie jest to już jego obowiązkiem oraz nie może już w tym celu prowadzić stosownych dochodzeń (...)”

(M. Jędrzejewska, T. Ereciński, J. Gudowski „Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Część pierwsza, Postępowanie rozpoznawcze. Część druga, Postępowanie zabezpieczające. Tom 1-3” Warszawa 2006 Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, wydanie I, ss. 1736). Fakt, iż powołany art. 3 Kpc wymaga od samych stron i uczestników postępowania wykazania się aktywnością w celu dowiedzenia prawdziwości ich twierdzeń oraz zasadności zarzutów i roszczeń, bądź odparcia roszczeń i zarzutów strony przeciwnej potwierdzają także liczne orzeczenia sądowe (por. wyrok Sądu Najwyższego – Izba Cywilna z dnia 24 października 1996 r.; sygn. akt: III CKN 6/96, wyrok Sądu Najwyższego – Izba Cywilna z dnia 17 grudnia 1996 r.; sygn. akt: I CKU 45/96, wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 20 maja 1997 r.; sygn. akt: II UKN 125/97, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 29 grudnia 2003 r.; sygn. akt: I ACa 1457/2003, wyrok Sądu Najwyższego – Izba Cywilna z dnia 24 października 1996 r.; sygn. akt: III CKN 6/96).

Generalny Inspektor prawidłowo ocenił ponadto, iż brak jest podstaw by uznać, że kwestionowane udostępnienie danych osobowych Skarżącego przez Spółkę – Prokuraturze (pozyskanie tych danych przez Prokuraturę od Spółki) – jako niezbędne dla osiągnięcia przez Prokuraturę opisanego wyżej, prawnie usprawiedliwionego celu - wiązało się z naruszeniem praw i wolności Skarżącego. Oczywistym jest, że pozyskanie (przetwarzanie) danych osobowych w celach dowodowych – dla wykazania nieprawdziwości twierdzeń, czy bezzasadności zarzutów i roszczeń podnoszonych przez tego, kogo dane te dotyczą - w każdym przypadku zostanie przez tą osobę uznane za sprzeczne z jej interesem. Okoliczność ta nie świadczy jednak o naruszeniu jej praw i wolności.

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Skarżący polemizował z powyższym stanowiskiem wskazując na naruszenie jego prawa do prywatności. W ocenie Generalnego Inspektora włączenie do katalogu „praw i wolności”, o których mowa w art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy prawa do prywatności – rozumianego jako swoboda dysponowania danymi i decydowania o tym, jakie informacje na swój temat określona osoba chce ujawnić - w oczywisty sposób sprzeciwiałoby się jednak celowi tego przepisu – który ustanawia warunki dopuszczalności przetwarzania (w tym udostępniania, ujawniania) danych, a zatem ingerencji w sferę prywatności jednostki, niezależnie od jej zgody na to (taka samo jak przepisy art. 23 ust. 1 pkt 2 – 4). Stanowisko takie jest również prezentowane w literaturze przedmiotu (por. J. Barta, P. Fajgielski, R. Markiewicz „ochrona danych osobowych. Komentarz” wydanie III Zakamycze 2004 str. 517 i nast.), gdzie wskazuje się m. in.: „(...) Rysuje się tu (...) niebezpieczeństwo swoistej wewnętrznej sprzeczności. Mielibyśmy bowiem do czynienia z przepisem (art. 23 ust. 1 pkt 5 u.o.d.o.), który zezwala na przetwarzanie danych osobowych, a więc z istoty swej zezwala także na wkroczenie niejednokrotnie w prawo do prywatności, jednakże równocześnie zastrzega, iż zezwolenie

to nie może naruszać prawa do prywatności. Jeżeli przepis ten ma zachować znaczenie (...) należy go interpretować w ten sposób (...) że wspomniane zastrzeżenie nie obejmuje tego segmentu prawa do prywatności, który odnosi się do swobody dysponowania własnymi danymi osobowymi (...).”

Stosownie do art. 18 ust. 1 ustawy, w przypadku naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych Generalny Inspektor z urzędu lub na wniosek osoby zainteresowanej, w drodze decyzji administracyjnej, nakazuje przywrócenie stanu zgodnego z prawem, a w szczególności: usunięcie uchybień (pkt 1), uzupełnienie, uaktualnienie, sprostowanie, udostępnienie lub nieudostępnienie danych osobowych (pkt 2), zastosowanie dodatkowych środków zabezpieczających zgromadzone dane osobowe (pkt 3), wstrzymanie przekazywania danych osobowych do państwa trzeciego (pkt 4), zabezpieczenie danych lub przekazanie ich innym podmiotom (pkt 5), usunięcie danych osobowych (pkt 6). Wobec stwierdzenia, iż kwestionowane udostępnienie danych osobowych Pana F. zrealizowane zostało na warunkach określonych w art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy o ochronie danych osobowych, brak jest podstaw do sformułowania przez Generalnego Inspektora – pod adresem któregokolwiek ze skarżonych podmiotów – nakazu odpowiadającego dyspozycji powołanego art. 18 ust. 1 ustawy.

Ponownie zauważyć należy ponadto, że dokument zawierający dane osobowe Skarżącego, udostępniony przez Spółkę Prokuraturze, został przez tą ostatnią przekazany Sądowi Okręgowemu w Warszawie – wraz z wnioskiem o dopuszczenie dowodu z niego. Omawiany dokument stanowi obecnie integralną część akt postępowania sądowego i wyłącznym jego dysponentem jest Sąd. Ocena omawianego dokumentu (zawartych w nim informacji) z punktu widzenia jego mocy dowodowej należy zatem wyłącznie do wskazanego Sądu (art. 233 Kpc). Jak podkreśla się w literaturze przedmiotu, realizując obowiązki określone w art. 233 Kpc „(...) Sąd musi ocenić wszystkie przeprowadzone dowody oraz uwzględnić wszelkie towarzyszące im okoliczności (np. zachowanie świadka, autentyczność dokumentu, źródło informacji), które mogą mieć znaczenie dla oceny mocy i wiarygodności tych dowodów (...)” (M. Jędrzejewska, T. Ereciński, J. Gudowski „Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Część pierwsza, Postępowanie rozpoznawcze. Część druga, Postępowanie zabezpieczające” Warszawa 2007 Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, wydanie II, ss. 1897). Zastrzeżenia Skarżącego dotyczące okoliczności pozyskania przez Prokuraturę dokumentu, który stanowić ma dowód w sprawie rozstrzyganej przez sąd powinny być zatem zgłoszone przed tym sądem. Natomiast jakiegokolwiek rozstrzygnięcia Generalnego Inspektora w powyższym zakresie naraziłyby go na zarzut działania w zakresie wykraczającym poza ustawowo określone kompetencje.

Niezależnie od powyższego – jak słusznie zauważono w uzasadnieniu kwestionowanej decyzji - fakt udostępnienia przez Spółkę na rzecz Prokuratury określonych danych osobowych

Skarżącego może być rozpatrywany w kontekście możliwego naruszenia jego dóbr osobistych. O zasadności ewentualnych roszczeń Skarżącego z tego tytułu rozstrzygnąć może jednak wyłącznie sąd powszechny.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak na wstępie.

Decyzja niniejsza jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), w związku z art. 13 § 2, art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (na adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00 – 193 Warszawa).

